

Vaeküla koolipere mured ja rõõmud

Kersti Aasmets

Vaeküla kool

Milline on koolipere kõige suurem soov?

Kogu koolipere ootab uute koolihoonete valmimist. Loodame lähiaastatel saada tänapäevase tööõpetusmaja, uue köögikompleksi ja võimla. Siis saame lastele pakkuda paremaid füsioteraapiavõimalusi: ravivõimlemist, veeprotsedure, massaaži.

Praegu on nii, et paljudele lastele on spetsialistid koostanud küll rehabilitatsioonikava, kuid koolil pole selleks tingimusi.

Mida veel soovite?

Soovin, et lapsevanemad mõistaksid: selles koolis on tõepoolest nende laste arenguks enamasti soodsamad tingimused, kui praegu on tavakoolis. Et nad ei pööraks tähelepanu sellele, mida näiteks naabrid erikoolist arvavad, vaid teeksid valiku lähtuvalt lapse heaolust. Saaksid aru, kui oluline on lapsele toimetulekutunne ja eduelamus, mida siin kogetakse. Annaksid lastele võimaluse arendada välja nende erilised võimed käelises tegevuses ja spordis. Selle õppeaasta keskel tuli meie kooli VII klassi imeilusa häälega poiss, kes juba paari kuu pärast esines erikooli õpilaste lauluvõistlusel Tartus ja sai seal III koha. Paraku polnud sellele poisile vanas koolis kordagi esinemisvõimalust pakutud.

Mis pakub töös kõige rohkem rõõmu?

Kui juhuslikult kohtan tänaval mõnd kooliajal peavalu valmistanud õpilast, kes tahab mind tunda ja teatab, et on nüüd oma elu rööpasse saanud ja tal on kindel ning tasuv töökoht, pere, lapsed.

Hiljuti sattusin Narva-Jõesuu sanatooriumis olles kokku kahe noormehega, kes tegid seal ehitustöid. Nad on töötanud ka Soomes. Eelmisel nädalal kohtasin kümme aastat tagasi lõpetanud noormeest, kes tuli just Tartu kevadjooksult, kus saavutas 10 kilomeetri distantsil 700 osaleja seas üheksanda koha. Tema töökoht on Rootsis. Eesti Loodusfoto lõpuüritusel tundsin autasustatute hulgas ära

jälle ühe oma kooli poisi. Neid kohtumisi tuleb ette üsna sagedasti ja see teeb tõepoolest meele rõõmsaks.

Mis teeb murelikuks?

See, kui lapsevanem ei usalda ega toeta oma last ning loob ise tingimused nn õpitud abituseks. Eelmisel aastal lõpetas kooli üks tütarlaps, keda vanaema igal hommikul bussi peale saatis, kohendas tema salli ja luges sõnad peale. Kuigi see neiu oleks olnud võimeline kutsekoolis lihtsariala omandama, otsustati ta koju jätta. Sellega on ette määratud tema saatus lõpetada oma elupäevad hooldekodus, kui vanemaid enam toetamas-abistamas ei ole.

Kas kodukoha koolis polegi võimalik erivajadustega lastel head haridust saada?

Kindlasti on, kui selleks on loodud kõik arenguks vajalikud tingimused. Ei piisa ainult sellest, et kool rakendab lihtsustatud õppekava ja annab õpilasele kergemaid ülesandeid.

Sageli teeb selline laps tunnis koos teistega iseseisvat tööd, kuid oma psüühika eripärast tulenevalt on iseseisva töö tegemine tema jaoks üks raskemaid ülesandeid. Niisuguse lapsega peab töötama pedagoog, kes valdab eripedagoogikat, kasutab spetsiaalset õppematerjali ja näitlikke vahendeid, koostab rohkem praktilisi ülesandeid. Koolis peavad olema rakendunud ka tugisüsteemid, ainult logopeedist kahjuks ei piisa.

Meie õpilastööde näitust külastades on tavakooli õpetajad avaldanud kahetsust, et neil on sellise lapse jaoks tööõpetust vaid kaks tundi nädalas. Nendele lastele ei ole pakutud võimalust võistelda teiste omasugustega spordis, nad ei osale eriega paroolümpia võistlustel, samuti spetsiaalselt neile korraldatud laulu- ja teatrifestivalidel. Kuid just need on kohad, kus meie lapsed saavad tunda eduelamust. Mul on kahju neist lastest, kes akadeemiliste teadmiste saavutamiseks peavad tundide kaupa kodus tuupima. Sellist hoiakut on esindanud aga nii mõnigi lapsevanem, kes kooliga tutvumas on käinud.

Vaeküla kooli üks kolmest vaalast on sport.